

Tar Sándor

Gyuri

A SZOLGÁLATI KÖNYV fedőlapja mindjárt a személyi adatokat tartalmazza, ez például Balogh György, anyja neve Rácz Ilona, beosztása: r.beo. Eü. alk. foka: A., az iskolai végzettsége: 3 ipari-szakmunkás, így van kitöltve, aztán a polgári szakképzettsége villanszerelő, osztályos fokozata nincs kitöltve (a többiben se), és a bevonulási éve: 1980. Van még a jobb felső sarokban egy 90-es szám, ceruzával, pirossal bekarikázva, és szintén ceruzával az, hogy 2/1. Semmi különös. A fedőlap belsejére tűzőgéppel odatűzve a fénykép, egy ijedt tekintetű, kicsit nagy fülű gyerek néz szembe, fekete szemű, pisze orrú, és mint akit az egyenruha tart össze. Vilma el tudja képzelni a kép alján, hogy nem lehetett egy szálas legény, míg élt, egy másik papíron ugyanis ott áll, hogy a halál oka: fulladásos agybénulás. Vilma tudja, hogy ez más helyeken önakasztásként is szerepel, attól függően, hogy ki végezte a boncolást, az egyik így írja, a másik úgy, mint ahogy a többi jel, szám karikával, szám karika nélkül, pirossal, feketével, tintával, ésatöbbi, ésatöbbi, mind mind jelent valamit, attól függetlenül, hogy neki ehhez, mint a Kieg pészág polgári alkalmazottjának, semmi köze nincsen. Neki az a dolga, hogy összeszedje ilyenkor az összes papírt, ami a delikvensre vonatkozik, ami nem kevés, és megsemmisítse. Ez úgy történik, hogy eltépi valamennyit, és megy a titkos szemétkosár. Ez egy normális szemétkosár, csak a tartalmát a katonák elviszik valahová, de hogy hová, fogalma sincs. Az biztos, hogy nem tüzelik el a kályhában, mert a továbbképzésen tanulták, hogy ilyen eltűzelt papírok egyben tudnak maradni, a huzat kirántja a levegőbe, valahol leesik, és még olvasható, hogy mi volt rajta. Lehet. Még nem próbálta. De hogy ez mi a francnak akasztotta fel magát!

Vilma nem csak halottakkal foglalkozik, hanem a változásokat vezeti át, elvégre ez is változás, itt van mindjárt, ez a másik, micsoda különbség, ez mosolyog a bevonuló képen, ez nem szarta össze magát, kékszemű, a nyakméret is emezzel összehasonlítva, na, szóval van különbség, meg az is, hogy ez nem meghalt, hanem megnősült. Hiába, van ilyen, van olyan. A halottakat mégis mindig ő kapja, így alakult, már magától tudja a keze, mit hol keressen. A terem belső sarkában ül a nagy gép mellett, mintha külön irodája lenne, a másik kettő meg elől, nem nagyon van már miről beszélgetni ennyi idő után, és azt is tudja, hogy a háta mögött úgy hívják, hogy Varjú. Erzsit Bocinak, vagy Boszinak, mikor, hogy, állítólag ezt az itteni katonák adták neki, merthogy, szóval, na. Ezek hamar nevet adnak itt mindenkinek, Judit a Lidérc nekik, olyan sovány, hiába fiatal, hajadon is, nem kell nekik, nekik csak Boszi kell. Vagy Boci. Ők tudják, miért.

Ennek a Balogh Gyurinak a SZEMÉLYI LAP oldalán még ott van, hogy 1960-ban született, Nyírfáson, na, az hol lehet, ja, Erzsit még Puszinak is mondják, de inkább a tiszték, jó lehet annak, akinek ennyi neve van. Meg fiatal. Azt mondja, hogy villanszerelő, utolsó munkahelye

HÁÉV, havi keresete 4000 forint, polgári szakképzettsége, alkalmassági foka. bevonulás előtti állandó lakhelye, és távolsága: 4021 Debrecen, Csorba utca 39. Csorba utca. 1/120, ez a távolság, na, hacsak nem légvonalban, párttagság kelte üres, KISZ-tagság kelte 1975. párt-, KISZ-iskolai végzettsége, bevonultató megyei hadkieg. és tv. pság időpont: HB-megyei hadkieg., kat. ig. száma, személyi igazolójegy száma nincs kitöltve, idegen nyelvismeret, volt-e büntetve, üres, üres, a többi is, akkor vagyoni helyzete: vagyontalan. Mindjárt ebéd. Legalább egy rádiót hozhatnának be, a tiszti nyilvántartóban lehet, ott állandóan szól, hát persze, ott tisztfeleségek dolgoznak. Ezek az oldalak majdnem mind üresek, jegyzőkönyv a tisztvizsgáról, dicséretetek, fenyítések, a szabadságolási kimutatás szokott tele lenni, már akinek, ez a szerencsétlen egyszer volt szabadságon. Na. Azt mondja, milyen szabadságon volt (jutalom, eü., stb.), alatta: eü. Két nap. Aha, hát persze, a Feljegyzés oldalon mindjárt az első bejegyzés: véradáson résztvett, és a bélyegző 1980. jan. 29. Aláírás. Ugye, bevonult 1980. január 5-én, és 29-én vért ad, és kap érte két nap szabadságot. Nem töltötte ki a századírnok, mert az se igaz, hogy valaki úgy szerel le, hogy egyszer engedik szabadságra, akkor meg minek ez a beírás? Na, ebéd után majd beül a gépbe, és kiszedi a tasakját, azzal kezdődik az egész.

Vilmának is van egy fia, Andris, az is összeszarta magát, mikor bevonult, pedig jó helyre ment, ő intézte, a fiú azt akarta, hogy ne vonuljon be, hogy tökítse el az összes papírját, mintha nem is lenne, na, hát olyan aztán nincs, hát ezek hülyék, ezek azt hiszik, hogy az csak úgy van, mondom neki, és a számítógép? És a népesség-nyilvántartó? Különbben is mit fosol, mit nem lehet abban kibírni? Még sírt is az első látogatáskor, hogy az apja nem jött. És? Mit akarsz apádtól? Nem elvált? Nem itt hagyott? Mindjárt seggbe rúglak! Mi bajod van? Azt mondja, nem is a tisztek, hanem az öregek, a többi, hogy ő nem bírja ki. Na, most már eredj, mondtam neki, ha más kibírja, neked is ki kell bírni, jövőre már te fogod őket baszogatni. Ne beszéljek ilyen csúnyán, meghallják. Na és? Valakinek férfinak is kell lenni a családban. Vilma bemehetett volna minden nap, ismerték, és? Az jobb? Tanulja meg, milyen az élet. Mert itt is olyan. Ugye, ez a Gyuri is bevonul azzal a kis törpész orrával, januárban, mint a csirkék, az öregek meg ott élvezkednek előttük, már előre készülnek rá, kijön ott az állat mindenkiből, hogy kínozhassa a másikat, alig várják, na, Január, elnevezik rögtön mindet, na, Január jöjjön csak ide, Január, nézze meg, hogy nem vagyok-e a véccében, Január, mi ez? Ez ágy? A legtöbb már akkor kijön a formájából, mikor levágják a haját, aztán le pucérra, gezarol előlről, hátulról, Gyuri még nemigen vetkőzött mások előtt pucérra, ha nem volt muszáj, és még ki is röhögik, húzza le a kotont, Január, vagy ez már a pucája, na, ez derék, csak el ne hagyja, kössön mellé valamit, ilyenek. És? Vilma, mikor átkerült ide a kantinból, három napig kézzel tekertették vele a kartontárolót, mintha nem lett volna áram. Ő el is hitte, hogy úgy kell, hülye liba volt. Majd elszakadt a dereka. Csak mikor bejött az őrnagy, és megkérdezte, mi van? Háború van? Mert csak olyankor kell kézzel kurblizni, ha kimennek vele a pusztába. Akkor ő odament hozzájuk, na, idefigyeljetek, kurvincák, ha velem akartok szórakozni, akkor jobb, ha már most kinyaljátok, mert tele van.

Gyuri meg csak áll, és pont úgy áll a szája, mint itt a képen. Meg a szemé. Ezt már ki is nézték maguknak. Persze, ha visszafofázik, akkor is, de az más. Ez olyan, hogy is mondják, riadt szemű zöld gyík. Ez még vicces is, ha neki mondják, ott, helyben elröhögi magát, akármi lesz is. Nem olyan, mint a Január, azt valami bunkó találhatta ki. Aki azt hiszi, hogy humora van. Az ilyen a legrosszabb, meg az, ha röhögni kell rajta. Géza, a férje is ilyen volt, Vilmuncsi, mért nem mondod nekem sose, hogy Gézuncsi? Éjjel. A paplan alatt. És hogy mért nem teszed

ide a kis kézuncsidat, Vilmuncsi, meg a kis szájuncsidat, az én kis Gézuncsikámra? Ezt hívta ő előjátéknak. De ezt aztán mindig. Minden áldott alkalommal. Közben ott kevergett azzal a plöttel hol fent, hol lent, egyszer aztán megúnta, na, idefigyelj, baszunk, vagy nem, a többit írd le, és majd holnap elolvasom. Erre, hogy még ő a frigid. Ezeknek, ha nem áll fel, akkor a nő a frigid, ezt már megtanulták. Talált egy másik Vilmuncsit magának, aki a szájuncsiját is odateszi. Esetleg egy Bocit. Na, ennek a Balognak nemigen tettek még oda semmit, ordít neki az arcán. Esetleg az anyja valamikor, meg most, a boncmester. Anyja. Önéletrajz, tizenegyedik oldal. Micsoda írás! Tiszta görcs. A tanteremben írják, húszan, negyvenen, százan? Mi van, Január, nem megy? Nem tudja a saját életrajzát? Lerajzoljam? Nincs tolla? Hová írja? Nem azt mondtam, hogy tizenegyedik oldal? Ez hanyadik, Január? Álljon fel, Január, magának beszéllek! Hogy mer maga itt ülni, mint az iszap? A foglalkozás végén jelentkezik nálam! Mit mondott? Semmiit? Értetem, nem? Leülni! Fogjon hozzá! Ez a szerencsétlen aztán hozzákezd. Kap valakitől egy tollat. Ez inkább egy tollbetét lehetett, alig tudja megfogni, és nem jut eszébe, mikor is született. Hát így. Három helyen javítva, na, majd elolvassa, most viszont ebéd.

Önéletrajz

Nevem Balogh György Születtem 1960. március 22. én Nyirfás-on Apám Balogh Géza víz gázvezeték szerelő kisiparos Anyám néhai Rác Ilona 1972. ben halt meg 1 fiú testvérem van Dezső. Általános iskolát a szülőfalumban, Nyirfás-on végeztem 1974. ben kezdtem és 1977. ben végeztem a szakmunkásképzőt. Debrecenben A szakmám villanszerelő. Ezután maradtam a vállalatnál. 1 hónapig Az utolsó munkahelyem a 3. volt. A Hajdu Megyei Állami Építőipari Vállalat. 1975 óta vagyok KISZ tag Külföldön még voltam, rokonaim nincsenek ott. Büntetlen előéletű vagyok.

Jászandrás. 1980. Jan. 5. Balogh György

Nyirfás-on. Jó. Mit is akar? Az anyja. Azt mondja, meghalt 1972-ben. Az apja meg Balogh Géza. Na. Ez is Géza. Csak úgy hemzsegnek a Gézák. Megint dögöt hoztak? Azt hát. Gondolhatta volna, hogy míg ebédel, valamit ide fognak csempészni az asztalára. Kisbogarok, ki a roppant isten hozta ezt ide desszertnek, így nekik, és mutatja. Boci rögtön há, há, így nevet, Lidérc meg csak nézi a paksamétát, biztos az iktatóból, nyekergi. Érdekes, mondja Vilma, érdekes, hogy idetalált, pedig ez az asztal van legmesszebb az ajtótól. Volt jártányi ereje. Már Lidérc is nevet, csak finoman, legalábbis ő ezt gondolja. Odateszi a kezét a szájához, mintha hányni akarna. Tudják, hogy te vagy a dögész, mondja Boci, és ő bezzeg nem takargatja a száját. Na, nézzük csak, született, na, ez ráér, ez már vén volt, mint a culáp. Akkor már inkább a kávé. Vilma otthonról hozza a kávé egy termoszban, mert a parancsnok betiltotta a főzést az irodákban. Igaza van. Sose jöttek ki a beadott pénzből, pedig, ha valaki, ő aztán tudja, hogy a kávé mennyit lehet keresni. Bociék ilyenkor elcsattognak a büfébe, és elcseverésznek úgy egy fél órát, lehetőleg órála. Le vannak szarva. Negyvennél nem lehetett több, mármint ennek az anyja. Mikor meghalt. De lehetett harminc is. Az anyja. És vajon miben? Számoljunk, tizenkét éves volt, mikor az anyja, hol az istenbe van megint az a rohadt zsebszámoló! Lidérc! Borjú!

Nincsenek itt, de akkor is jobb hangosan mondani, hát ha odaát vannak, és hallják. Egyébként mondja ő akkor is, ha itt vannak. Ringlók, hol a rotringom, szivikéim? Ki a roppant isten gyúrte el megint a lyukasztót, szűzeim? Kellett? Jólesett? Röhögik csak, a legénységi kantinban megnő az ember szókincse, Géza is mondogatta, te, úgy beszélsz, mint egy kocsis. Meg mint egy bakasári. Markotányosnő. Na, neki se kellett a szomszédba menni egy kis hízelgésért, ha nagyon akarta. Már mikor elégük lett egymásból. De jobb is, ha az ember kiacsarkodja magát, csak nem kell tőle beszarni. Ez itt rendesen berámolhatott.

Jászandrás, és nem Jászandrás, ahogy ez írta, egy régi laktanya, még tán a németek építették, nagy, hosszú barakkok, mint egy-egy juh-hodály, egy körletben vannak vagy százan. Száz egynemű. Rádásul hím. Hányszor végignézte az ilyen bevonulásokat, igaz, nem Jászandrásiban, ott csak valami gyakorlaton, vagy min voltak egyszer. Vagy anyagért? Hogy néznek ki, mikor beöltöznek! Mint egy csapat hadifogoly, úgy is kísérik őket, inkább terelik, vegye fel a lépést! Nem hall? Nem tudja, melyik a jobb lába? Maga! Álljon ki onnan, mert lelövöm! Szakaszh állj! Álljon már meg! Nekimegy a falnak, nem hall? Imre, vedd át őket, mert én már nem bírok velük! Micsodaaa? Ki akarják csinálni a tizedes elvtársat? Tessék? Ki dumál ott a sorban? Ki volt az, jelentkezzen! Senki. Na jó, akkor a kerítés vonaláig az egészek futás! Vissza! Na meg a többi. Az öregek meg lezseren, zsebredugott kézzel gyönyörködnek az előadásban, nevetgélnek, heccelik a vezénylőt, nézd meg, direkt csinálja a Január! Atyaúrsten, hogy néznek ezek ki! Az meg ott forgolódik, nem hallotta mi volt a vezényszó? Mi maga? Nem mozog! Vigyázz volt, nem? Gyuri ott áll valahol a sorban, és majd behugyozik. Úgy érzi, most már nem bírja tovább, már a politikai tisztnél nagyon kellett, de nem mert szólni, azt se tudta kinek, és hogy, csak hallgatta a poltisztet, aki elbeszélgetett mindenkivel, kicsoda, micsoda, akkor a szülei, család, munkahely, menyasszony van-e, ilyesmik, már akkor szorította a térdét a faszéken, mellette a kövön a szerelvénye, most meg a hátán, vállán, kezében, és izzad, meg sápad, még egy pillanat, és elengedi. Pedig az még odébb lesz. Bemennek abba a hodályba, ahol temérdek emeletes vaságy, más szinte semmi, hátul fogasok, a bejáratnál vaskályha. Megáll! Nem hallotta? Nem mozog! Aztán névsor szerint. Aki a nevét hallja, jelen szóval jelentkezik! Világos? Balogh honvéd! Jelen! Nem hallom! Jelen!! Hozzám! Mit csinál? Menjen vissza! Ha azt mondom, hozzám, akl or azt mondja, értettem, világos? Igen. Nem igen, hanem értettem, maga szerencsétlen! Na. Balogh honvéd! Jelen! Hozzám! Értettem! Na tessék, hát jöjjön már akkor, a jóisten gyúrje magába mindenét! Most meg mit áll ott? Na végre! Ez lesz a maga ágya. Értette? Értettem. Most mit csinál? Mondtam, hogy csináljon valamit? Csak úgy zeng a körlet, az öregek szanaszét heverésznek az ágyakon, cigarettáznak, röhögnek, kommentálják az eseményeket, szórakoznak. Vilmának egyszer azt mondta a fia, hogy maga soha nem volt az anyám.

Úgy jött be az ajtón, hogy már félig leszedte magáról az egyenruhát, zubbony a kezében, már a cipőfűzőt rángatta, mikor ő kinyitotta neki az ajtót, ott guggolt előtte. Mi az istent csinálsz itt, kérdezte tőle, mert tényleg nem értette az egészet. Szedem le ezt a szart, mondja ő. Na, jó. Vilma már nem is tudja, hogy jött ki az egész, de a vége az lett, hogy ő elintézhette volna, hogy ne menjen katonának, ha egy kicsit akarja. Kérdezi tőle, hogy ugyan mi baja van ott, írrok, akkor jön ki amikor akar, jó helye van, pont ez a ruha bassza a csőrét? Hát ha elmegy majd valahová dolgozni, a munkásruha az nem egyenruha? És ott nem parancsolnak? Azt hiszi? Mert maga biztosan egyedül akart itt maradni a lakásban, hogy azt csinálja, amit akar, így a fiú. Az Andris. És ezt te mondod, így Vilma, anyádnak? Maga sose volt igazán az anyám, így ő. Vilma:

akkor figyeljen. Az, hogy őt megcsinálták, meg hogy hordta a hasában, meg szoptatta, satöbbi, arról ő, Andris nem tehet, az csak neki volt jó, meg az apjának, mert akkor szerette azt a férget, és azt akarták, hogy legyen. De az semmi, hogy felnevelte, ruházta, iskolába járatta? És hogy benne volt minden hülyeségében, még hazulról is elment, ha jöttek a csajok, pedig sokszor majd megfagyott az utcán, és háromszor látta az Apokalipszist, vagy mi a nyavalyát, mert az jó hosszú volt, az semmi? És hogy autót vesz a segge alá, mire leszerel, ha beledöglik is, az mi? Mit kéne még csinálni? Tán még feküdjön is le vele, hogy minden kényelme meglegyen? Jól van, nem úgy értette, így a fiú, az a baj, hogy maga nem érti az egészszet. Nem minden az, hogy ruhát vesz, meg cipőt, meg ilyesmi. Hát akkor? Tán nem szerette? Azt akarja mondani? Hát már a nyolcadikban nem engedte, hogy ő, az anyja megcsókolja, nem emlékszik? A ballagáson. Azt mondta neki, hogy ne csinálja itt a felhajtást, nem gyerek ő már, még kiröhögik. Még most is meggincsolná, meg összeharapdálná a pofáját, mint gyerekkorában, ha hagyóná, pedig már egy nagy kan. De hozzá se lehet érni az urasághoz. Most akkor mit kéne csinálni, hogy az anyja legyen? Mit tudom én, így ő, az Andris, és csak öltözik, keni, feni magát, nem is akar enni, az ő részéről be van fejezve. Mit tudja ő. És be van fejezve. Vilma részéről nincs, de ő se tudja. Ennek az anyja bezzeg tudta. Meghalt. Így, a főnyképről olyan legkisebb-gyerek pofája van, biztosan ő volt a fiatalabb, az a Dezső meg a bátyja. Hogy mit tud itt szarakodni ezzel az anyaggal! Már rég el kellett volna felejtetni. Na és? Ki hajtja? A fiókjában van egy pár csepp vodka, ha ez a két virágszál kitámolyogna valahogy, most meghúzná. A kölyköt meg biztosan az apja hergeli. Hogy ő egyedül akar maradni a lakásban, hogy azt csinálhassa, amit akar. Miért, vajon mi az istent akarna csinálni, egyedül egy lakásban, negyvenhat évesen? De azért jó a szöveg, gyerekeknél még bejön, pláne ebben a korban, mikor minden akörül forog náluk. Tizenhatodik oldal, Feljegyzés. – De most ti kisvirágaiam, nem akartok egy kicsit levegőzni, míg leiszom itt magam? Tudjátok, ez a rengeteg halott, kijön az ember szeméből a könnyű.

Feljegyzés

Véradáson résztvett. 1980. JAN. 29.

1980. jan. 29. Aláírás, szpk.

Az alapkiképzést jó szinten sajátította el.

Lógyakorlat megfelelő.

Politikailag közepesen képzett.

A raj kollektívájában jól illeszkedett.

1980. 03. 20. Aláírás, szpk.

A gyak.i szakkik. Feladatait mint laktanya időbéres TMK-s végzi, főnökei szerint jó szinten. Szakmai probléma nem volt.

Hozzáállását az igyekezet, tenniakarás jellemzi.

Fegyelmi probléma nem volt vele.

Parancsnokaival szemben tisztelettudó, megfelelően alakias.

Társaihoz való viszonya jó.

Jászandrás. 1981. 06. 12. Aláírás, szpk.

Ez nem lehetett valami nagy penge a katonaságnál, éppen, hogy csak átsúszhatott a lécsalatt, jó szinten. Az egy fasza dolog, hogy rögtön a bevonulás után vért ad, elvégre sorakozó van, irány a gyengélkedő, lépés indulj. Ott aztán egyes oszlop állj. Balogh honvéd orvoshoz. Zubbonyt, inget le. Szorítsa ökölbe a kezét. Mit csinál? Ökölbe! Haragudjon! Gondoljon rám! Na ugye. Fogja meg ezt a csövet, vérbaj, kankó a családban, májgyulladás, fertőző betegség, maradjon így. Ne nézzon ide, forduljon el, úgy. Volt már véradáson? Na, így marad, szóljon, ha elájult. Következő. Látszik ezen a fényképen is, hogy tudhatott félni ez a fiú, de főleg az orvostól. Elrontja a gyomrát a hatodszor főzött főttkolbásztól, leszédül az ágyról, bele az ablakba, üvöltene rá, mit csinál már megint, Balogh?! Részeg? Álljon fel! Nem hallja!? Felállni! Aztán mégsem lesz parancsmegtágadás, hadbíróság, leviszik a gyengélkedőre. Ma nincs orvos. Az ügyeletes felcser is lelket akar verni bele, hunyja be a szemét! A kezét nyújtsa előre! Egyenesen álljon! A feje fáj? Egyáltalán mi fáj magának? A hasa fáj? Na, fekdődjön ide. Telczabálta magát. Álljon fel. Szerelvényt igazíts! Maga szimulál. Gyuri két befőttes üveget lát az asztalon, az egyikben fehér, a másikban sárga tableta, kap két fehéret. Aztán felmossa a gyengélkedőt, a folyosót is, a mindenféle beteg- meg orvosságzagtól megint felkavarodik a gyomra, kihány mindent, amit csak lehet, és jobban lesz. Na ugye! Két hét laktanya, jelentse, ha visszamegy. A fogorvos azt mondja neki, hogy pici még ez a lyuk, nem kell ennek injekció, ha fáj, emelje fel a jobb kezét. Emeli. Fúrják tovább. Egyem meg. Mért bántja ezt a kis ártatlant mindenki? Mért kell ennek mindent kétszer csinálni, háromszor, tízszer, az ilyen ügyse lesz katona. Andris is idétlen volt, de ennyire azért nem, ő inkább lusta, tohonya volt, szenvedett attól is, ha két kézzel kellett enni, mikor egyfel is lehet. Lassan harmincéves, és semmit nem akar. Nem akar dolgozni. Azt aztán nem. Valami raktárban van most is, ahol szinte semmit nem keres, de nem is kell dolgozni. És hogy ő, Vilma, menjen ki a lakásból, mert az apai rész meg az anyai rész. Az anyai rész mehet a picsába. Még a nője üzenget, hogy mikor költözik már. Ott már a gyerekkel nem férnek, azért ezt igazán felérhetné ésszel. Ó. Ott is csak úgy ott van, annál. Ha kérdezi tőle, te, mit akarsz azzal a nővel, azt mondja, használom. Na, kimossa ezt a bilit, beleszáradt a kávé. Aztán hajrá. Jónapot. Ica, kedves, ezt most mért ide hozza kiskegyed, ha megmondja, hármát kívánhat. De hát ezeket te szoktad csinálni, ez meghalt. És? Annál a másik két asztalnál nem halhatnak meg? Nem látod, hogy tele van az asztalom? Már hullahegyek vannak itt... Nahát, Vilma, azt azért nem mondhatod, hogy mi nem csináljuk. Bocinak pont olyan a formája, mint annak a Charlie angyalának a tévében, a haja is, főleg, és most fel van háborodva. Különbén is ma még szinte semmit se csináltál, csak nézed az asztalt! Már ne haragudj! Direkt figyeltük! Hadd mondják. Persze, így ő, mert ő a dögész. Meg Varjú. Tedd le, és credj innen. Lidérc kapkodja a fejét Boci, meg öközötte. Igazán nem kellene mindig megsértődnöd, ha mond az ember valamit! – Mondott ő egy szót is? Mondta, hogy meg van sértődve, mert dögésznek, meg Varjúnak hívják? Így hívják már tíz éve, pontosan azóta, mióta az a buszbaleset történt, és negyven halottat neki kellett lerendezni. És? A varjú meg hát ugye, az is egy állat. Csak ennek a bájsomónak szerette volna elmondani, hogy van itt még két másik asztal is, mert gyenge egy kicsit földrajzból. Ők nem tehetnek róla, hogy neki mostanában rosszkedve van, mondja Boci, máskor meg halálra röhögik magukat rajta, mért nem tud mindig olyan lenni? Vilma csak arra kíváncsi, hogy ez, akit most hoztak, miben halt meg, vagy mi a fene lett vele, elégett? Felrobbant? Hát ezek hülyék, ez lehet, hogy nem is halt meg, eltűnt. Ez új. Eltűnt, mondja hangosan, de nincs kinek, a másik kettő végre kiment, végre megsértődtek, vagy röhögnek odakint, mindegy, az a lényeg, hogy most aztán belenyúlhat a fiókjába. De bele ám.

Egyéni vállalás

Alulírott...Balogh György... vállalom... MN KIK F 29 UTASÍTÁS...alapján szervezett szocialista versenymozgalomban, a kiképzés és egyéb követelmények... JO...illetve... FEGYVER-TECHNIKAI KARBANTARTÁS JO...teljesítését.

Kelt: J. andrási, 1980 feb. 4.

Név, rendfokozat: Balogh György honvéd.

Elfogadom: Alírás, hdgy. alegységparancsnok.

Azért csak rendes srác volt ez a Gyuri gyerek, nemhiába írják róla a tizenhatodik oldalon, hogy "hozzállását az igyekezet, tenniakarás jellemzi". Hát itt áll fehéren, feketén, hogy egyénileg is vállalt. Vajon mit vállalt még ezen kívül, és vajon akkor sejtette-e már, hogy mit akar majd tenni? Vilma először is az üveget helyezi vissza megfelelő szinten, jó eredménnyel. Aztán azért is szeretni kezdi Gyurit. Ha bele pusztul is. A fiúk általában az anyjukhoz hasonlítanak, az övét kivéve. De ez a fiú egészen biztos, hogy az anyjára ütött. Aki meghalt 1972-ben. Egy olyan közepesen csúnya, de lelkiekben gazdag parasztlány, ott Nyírfás-on, és aki csupa igyekezet, csak azt nem tudja, hogy akkor aláfeküdjön ennek a Gézának, vagy ne? Mert Géza azt mondja neki, hogy úgyis a felesége lesz, akkor meg minek itt tőkölni addig, az esküvő úgyis csak egy füst, neki nincs ideje itt szarakodni, vagy, vagy. Ő iparos ember, dolga van. Rácz Ilona addig nem alszik, míg el nem dönti, kibírja ő is, ha az anyja, meg a többi kibírta, pedig már attól is ideges, ha Géza megfogja, aztán mikor esetté válik a dolog, úgy érzi magát, mint akin átment a hatnegyvenes teher, százharminc vagonnal, elindul az orra vére, de ez még semmi, az anyja látleletet akar véltetni róla az orvossal, pedig csak annyit tud, hogy a diszkóban belökték a sűgőlyukba. Ezt Géza mondja, mert ő is ott volt, látta is, ő kísérte haza utána. Nem kell ezzel foglalkozni, egy buliban megesik az ilyen dolog, neki is a lábára léptek. Az apja odavan a kendert vágni, az anyja mindenesetre megfojt egy csirkét, mert Géza mintha nem akarna hazamenni, és ez jó előjel. A csirkénél az a jó, hogy hamar megvan, egy óra múlva tudni lehet, hogy Géza a combját, a mellehúsát szereti a legjobban, de a szárnyát, meg a püspökfalatját ne is lássa. Ilonka meg pont azt szereti. Bor már nincs itthon, Géza ennek ellenére elvonné feleségül Ilonkát, ezért is jött tulajdonképpen, nem kerülgeti ő a dolgokat, ő iparos ember, és szereti is Ilonkát, itt mondja meg a szemébe, mindenki előtt. Kint dolgozik a Téesz-majorban, ha úgy gondolják, Ilonka kihozhatna holnap egy kis főtt ételt ebédre, mert a száraz koszt csak nem olyan. Hát ezt még meg kell beszélni az apjával, így az anyja. Na, majd én megbeszélésem, hol van? Itt és itt. Akkor most odamegyek a kocsival, jössz, Ilonka? Megy. Útközben csatlakozásuk van egy másik tehervonattal is, de az már nem fáj annyira, és az apja még befér a hegesztő trafó mellé a kocsiba, mert ezt meg kell ünnepelni, otthon, ital mellett, és a végén az emésztő gödörben, csúszik ez az agyag. Vilma csak kitalálja ezt az egészszet, de tudja, hogy hajszára így kellett lenni, itt van a fiú arcán, a fényképen, ettől a kis vodkától meg aztán pláne.

És ha még hoz valaki ma valamit az asztalára, annak eltöri a kezét, két helyen. Vállban, meg derékban. Hallottátok? Boci megint há, há, há, na látod, te varjú, így már mindjárt más vagy. Lidérc meg ad neki egy banánt. Most volt a büfében. Vilma úgy fogja meg a gyümölcsöt, hogy nem lehet félreérteni, pont a méretem, mondja, az anyátok istenit, csak ne szeretnék annyira

benneteket. A nyakába esnek, nyúzzák, verik, Lidérc meg is csókolja, most majd mehet tisztálkodni. Röhögnek, megszólal a hangszóró a falon, szombaton nem sportfoglalkozás, hanem politikai tájékoztató lesz a HEMO nagytermében, tiszta öröm. Ki ez a hapsi, kérdezi Boci, ő, de kis furi, ez is meghalt? Naná, mondja Vilma, ha élne, személyesen jött volna, hogy megerőszkoljon itt, az asztalon, a szemetek láttára. Ez? Na ez valahogy nem úgy néz ki. Ne piszkáljatok, mondja Vilma, mert lapozgatják a szolgálati könyvet, és amúgy se szereti, ha az asztalán turkálnak. Jó nektek, mondja aztán, és kihúzza a fiókot, most már mindegy. A születésnapomra kaptam, mondja, húzzátok meg. Szülinapod van? Tényleg? Persze, minden évben. De tényleg, most van? Dehogy. Azt hazudja, hogy a múlt hónapban volt, akkor kapta a fiától, de ez se igaz, a fiától ő még nem kapott az égvilágon semmit. Persze, ezt amazok is tudják, és azt hazudják, hogy elhiszik. Már rég tudják, hogy piál nagy titokban, azt is, hogy hol tartja. Megnézték. Boci belülre veszi a kulcsot, bezárja az ajtót, és kóstolgatják az üveget. Lidérc piciket kortyol, Boci nagyobbakat, te, Varjú, most őszintén, de nehogy megharagudj érte, nagyon szar neked? Na hess innen. Ezt Vilma mondja, nehogy csend legyen a szobában, ha meg akartok ríkatni, erőspaprikát hozzatok a szemem sarkába. Tűnés. Dologra. Tizenegyedik oldal, itt hagyták ezek nyitva, szabadságolási kimutatás.

Szabadságolási kimutatás

Szabadság -tól -ig nap: 180. 02.08 2 nap. Hol tartózkodik szabadságának ideje alatt (község, utca, házszám): Áll. lakh. Milyen szabadságon volt (jutalom, eü., stb.): Eü. Ki engedélyezte (bco.): Pcs. száma: üres.

Vilma már csak azt szeretné tudni, hogy az időszámítás előtt vagy után volt 180-ban ez a katona szabadságon, de nem is ez a lényeg, hogy ezt elírta az ímök, hanem mi van a többivel? Az órát meghagyta a parancsnok a falon, pedig az is áramot fogyaszt, meg húzza le a falat, kopik, na de majd eszébe jut, és akkor majd nem látja, hogy nem sok van már hátra a munkaidőből. Most még igen. Ez a leghosszabb időszak, a vége előtt. A katonák is ilyenkor vesznek meg. Andris például sorra vette az összes belgyógyászati körleírást, egyszerre fáj neki lent is, fent is, az oldala meg nyilallott. Az ő pofája meg égett. Tudta, hogy tudják, és csak őmiatta nem cirkuszolnak, majdhogy nem a kórházból szerelt le. Pedig van az ilyesmire is orvosság. Először mondjuk kiveszik a manduláját, aztán a vakbelét, ha kell, ha nem. Abból nem lehet baj. A vesetükrözést már kevesen várják meg, jobban lesznek. Nagy már az orvostudomány. De ez a katona bírja. Férfiasan, keményen. Nem kér szabadságot, hanem különvállal, és annyit, hogy már restellik beírni. Önként csinál a tisztek lakásában mindent, ami elromlik, és mégis. Már csecsemő korában, a bölcsődében a másik ráfekszik az arcára, az iskolában meg úgy fejen rúgják a labdával, hogy egy félévig bevizel, mert nem áll be játszani, csak ott őgyeleg. Az apja se tud vele mit kezdeni, neki már ott van a nagyobbik, a bátyja, az életrevalóbb is, ügyesebb is. Különben is lányt vártak, a konyhaasztalnál is csak három szék van, ő a mosogatón eszik. Nem tanul jól, ha könyv van a kezében, rögtön szemet szúr, nem lel dolgot? Ott a tyúkól, az udvar, a kocsit ne mossa, isten őrizz, a múltkor is összekarcolta. Az anyja temetésén olyan

hangosan sír, hogy az apja többször rászól, aztán ott, a ravatalozóban pofonygúri, hát hagyja már abba, az úristenit neki, meg lehet tőle zavarodni, hát nincs itt elég baj? Aztán otthon: anyád meghalt, meghalt, érted? Annyi gyógyszert vett be, hogy belehalt, annyira fáj a feje, nem akart kiállni. Ezen már nem tud változtatni senki, érted? Eredj, fekdj le. Elküldik villanyszerelőnek, mert a víz-gáz az nehéz neki, nem bírná. Ott megrázza az áram egy párszor, mint a többit, aki ezt választotta, de őt valahogy lépten-nyomon, még akkor is, ha a kábelárkot ássa. Azért nem hülye gyerek, a kapcsolószekrények, műszerek javítását mindenki átengedi a tanulónak, babrás is, neki meg kicsi a keze, odafér, még akkor is, ha áram alatt kell csinálni. És mégis felszabadul, pedig közben még szerelmes is a konyhán, a szakácsnéba, de a két hentesfiú még idejében meggyapálja úgy, hogy egy darabig nem is mer ebédelni. Vegeta-leves, tarhonyáshús, mint ma itt az ebédlőben, Vilmáéknál. Ma velük ebédelt, nem szokott pedig mindig hozzájuk ülni. Jó, most barátnék, de azt azért nem felejtí el nekik soha, azt a telefont.

Azt találták ki, hogy Géza, a volt férje telefonált, hogy találkozni akar vele itt és itt, ekkor és ekkor, de nagyon fontos, és nagyon szépen kéri, hogy menjen el, okvetlen. Akkor még nem váltak el, akár igaz is lehetett volna, de nem volt. Ő meg majd maga alá nyúlt a repeséstől, de azért csak úgy, félvállról flegmát mutatott ezeknek, majd meglátom, mondta. Na, kirittyenti magát, csipke, meg fodor, dzsivencsi mindenhová, ahová fér, és gyerünk. Az Omniában sokan voltak, de Géza nem, csak ez a két bányarém vihog a hátsó sarokban. Egy null, mondja nekik rögtön, mit isztok? Ne haragudj, Vilma, ne, ügye nem, hozzák a piát, és jól berúgnak, végig röhögik az utcát. Majd elmúlik. Ez a katona bezzeg odavágott volna, amilyen harcias. Főleg, mikor már leszerel, és ott áll egy árva fityinggel a zsebében, a legjobb ruhájában. Haza nem megy, mert Nyírfás-on még mindig három szék van a konyhaasztalnál, és mind foglalt, egy szeretnivaló nagysága ül az anyja helyén, és már kezdte volna őt is szeretni, mikor szabadságra hazament, az apja meg nem volt otthon. Vilma megint az órára néz, de most nem látja. A kurva életbe, hát ez tényleg csak egyszer volt szabadságon! Egész idő alatt! Itt nem az írrok trehány, nincs hová! Most valami ismerősnél meghál vagy két napig, míg albréletet talál, meg munkát, megy is minden, mint a karikacsapás, olyan szobát vesz ki, ahol egyedül lakhat, egy darab időre elege van a társaságból. Ez egy jól felszerelt nyárikonyha, van minden, ami nagyon kell, és a háziasszony csak vasárnap főz ott, mert akkor ő ügyis hazamegy. Alakulnak is a dolgok, meglátszik a hadsereg nevelése, bírja a hideget is, inkább este borotválkozik, melegvízben csak jobb, tud tűzfát is pótolni a telepről, ahol dolgozik, ami csak fér a táskába, mert a háziaknak is kevés, ami van. Társasága most még nincs, új fiú a munkahelyen, de jobb is így. Szórakozni nem jár, nem iszik, nem dohányzik, majd megint kell egy kis pénzt kérni attól az ismerős embertől, mert a múltkor vendéglőben evett, hogy valami meleg is legyen a gyomrában, a telepen, kint, ahol most dolgozik, nincs étkezés, csak a központban. Most végre arra gondol, amire akar, azt tesz, amit akar, nem zavarja senki, semmi. Az se baj, hogy a keze odaragad a kilincshez egy reggel, mikor a madzagot ráköti, a másik végét meg a nyakára, matrözgörcsre, ahogy tanulta. Na, itt a vége, Vilma az órát nézi, még húsz perc, lehet pakolni. Aranka azért még bejön, csak nem valami anyagot hozott megint? Nem. Azt mondja, elvtársak, meghalt Brezsnyev elvtárs. Na még ez is. Megint egy halott. Fel kell állni, a hangszórót bekapcsolják. Felveszi a szolgálati könyvét ennek a katonának, és eltépi, csss, néznek rá ijedten a többiek. Valami gyászzené szól.